

Sygn. akt III Ko 802/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 marca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział III Karny w składzie :

Przewodniczący: SSO Aleksandra Sołtysińska-Łaszczyca

Sędziowie: SSO Bożena Jurczak

SSR Maciej Czajka (del. spraw.)

Protokolant: sekr. sąd. Magdalena Bator

przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej w Krakowie Ewy Baran

po rozpoznaniu w dniu 19 marca 2014 roku

sprawy z wniosku R. H.

o odszkodowanie i zadośćuczynienie z tytułu tymczasowego aresztowania w sprawie IV Ka 1087/10 Sądu Okręgowego w Krakowie

na podstawie art. 552 §4 kpk i art. 554 §2 kpk

I. żądanie oddala w całości;

II. stwierdza, iż koszty postępowania ponosi Skarb Państwa

Sygn. akt III Ko 802/13

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 19 marca 2014 roku

W pisemnym wniosku z dnia 21 października 2013 roku wnioskodawca R. H. wniósł o zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy odpowiedniej kwoty tytułem zadośćuczynienia za niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie zastosowane postanowieniem Sądu Okręgowego w Krakowie IV Wydziału Karnego Odwoławczego z dnia 19 grudnia 2012 roku, sygn. IV Ka 1087/10, z uwagi na brak podstaw faktycznych i prawnych co do jego orzeczenia.

W uzasadnieniu wnioskodawca podniósł, iż środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania oraz poszukiwania listem gończym zostały wobec niego zastosowane bezrefleksyjnie, a spekulacje Sądu II instancji, że oskarżony miałby bezprawnie utrudniać postępowanie nie były w jego opinii poparte żadnymi dowodami.

R. H. w swoim wniosku podkreślił również, że jako osoba studiująca, posiadająca stałe i czasowe miejsce pobytu nie powoduje w jego ocenie obawy ucieczki lub ukrywania się, w związku z czym oparcie postanowienia o zastosowaniu środka zapobiegawczego o podstawie z art.258 § 1 kpk uznał za bezzasadne.

Następnie wnioskodawca wskazał, że odebranie wezwań po terminie, które uniemożliwiło mu stawiennictwo na badania przez biegłych wynikało z powodów niezależnych od niego, a odebranie pisma z zachowaniem terminu 14 dni było z jego strony działaniem zgodnym z prawem.

Powołując się na krzywdy doznane w okresie od 17 grudnia 2012 roku do 29 maja 2013 roku, kiedy to orzeczony środek zapobiegawczy został uchylony, a mianowicie szkody moralne, emocjonalne i rodzinne, spowodowane przez orzeczone wobec niego zastosowanie tymczasowego aresztowania, a także ustawiczny strach przed utratą studiów i zrujnowaniem życia rodzinnego, wizja powrotu na drogę przestępstwa oraz zaprzepaszczenia czteroletniego okresu braku konfliktów z prawem wnioskodawca uznał je za niewyceniane i pozostawił w rękach sądu ustalenie wysokości słusznego zadośćuczynienia.

dowód: wniosek o zadośćuczynienie z 21.10.2013 r. sygn. III Ko 802/13, (k. 2 – 4)

W powyższym zakresie Sąd dokonał następujących ustaleń:

Wyrokiem z dnia 5 sierpnia 2010 roku R. H. został skazany za popełnienie przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 272 k.k. oraz za przestępstwo z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 234 k.k. i art. 235 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

dowód: wyrok w sprawie XIV K 621/10/S k. 527, t. III

W toku postępowania apelacyjnego w sprawie, postanowieniem z dnia 19 grudnia 2012 r. Sadu Okręgowego w Krakowie, zadecydowano o zastosowaniu tymczasowego aresztowania R. H. na okres 14 dni oraz zarządzono poszukiwanie oskarżonego listem gończym.

dowód: postanowienie SO w Krakowie Wydziału IV Karnego z 19.12.2012 r., (k. 1308-09/tom VII akt sprawy IV Ka 1087/10)

W dniu 4 lutego 2013r. oskarżony zwrócił się do Sądu Okręgowego w Krakowie z pisemną informacją o zabiegu operacyjnym oraz pobycie w szpitalu do dnia 26.03.2013 r.; 20 lutego w odpowiedzi na wezwanie K. w Z. poprosił o kierowanie wezwań na adres (...)-(...) Ś. (...) oraz poinformował, iż wezwanie to (na dzień 7 lutego) otrzymał dopiero w dniu 20 lutego, więc po terminie, zaś 21 lutego oskarżony przesłał wniosek o wyznaczenie terminu badań umożliwiającego mu stawiennictwo w (...).

dowód: pismo z dnia 04.02.2013 r., (k. 1326/tom VII akt sprawy IV KA 1087/10)

pisma z dnia 20 i 21.02.2013 r., (k. 1372, 1373/tom VII akt sprawy IV KA 1087/10)

W dniu 27 lutego 2013 roku oskarżony zwrócił się z wnioskami o wstrzymanie przesłania postanowienia o doprowadzeniu do aresztu śledczego oraz o wstrzymanie wykonania postanowienia do czasu rozpoznania zażalenia.

dowód: pisma z dnia 27.02.2013 r., (k. 1365 i 1366/tom VII akt sprawy IV KA 1087/10)

W dniu 20 marca 2013 oskarżony złożył wniosek do Sądu o uchylenie postanowienia z dnia 19.12.2012 r. o zastosowaniu wobec niego tymczasowego aresztowania.

dowód: wniosek z dnia 20.03.2013 r (k. 1412/tom VII akt sprawy IV KA 1087/10)

Postanowieniem Sądu Okręgowego w Krakowie, Wydziału IV Karnego Odwoławczego z dnia 29 maja 2013 roku, uchylono w stosunku do R. H. środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania bez jego uprzedniego wykonania.

dowód: postanowienie SO w Krakowie z 29.05.2013 r., (k. 1470-1472/tom VIII akt sprawy IV KA 1087/10)

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił w oparciu o akta sprawy IV Ka 1087/10 jak i dokumenty dołączone do wniosku, co było wystarczające do podjęcia merytorycznej decyzji.

Sąd zważył, co następuje:

Wniosek R. H. należy uznać za oczywiście bezzasadny. Przepis art. 552 § 4 kpk stanowi, że w wypadku niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania lub zatrzymania przysługuje odszkodowanie i zadośćuczynienie.

Sąd orzekający ustalił, że faktycznie wobec wnioskodawcy zostało wydane postanowienie o zastosowaniu tymczasowego aresztowania, które jednak do chwili uchylecia stosowania tego środka nie zostało wykonane.

Sąd orzekający podziela pogląd wypowiedziany w orzecznictwie, że powyższa sytuacja nie uzasadnia zasądzenia odszkodowania czy zadośćuczynienia.

W postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 9 lipca 2013 (sygn. akt II KK 162/13), LEX nr 1352399 zostało stwierdzone, że „podstawą żądania odszkodowania za niesłuszne tymczasowe aresztowanie jest nie samo orzeczenie o zastosowaniu tego środka zapobiegawczego, a rzeczywiste jego wykonanie”.

Wniosek taki oparty jest na treści art. 552 § 1 kpk, z której wynika, że odszkodowanie za poniesioną szkodę oraz zadośćuczynienie za doznaną krzywdę służy od Skarbu Państwa z tytułu wykonania kary, a nie samego jej wymierzenia. Wobec tego, należy również przyjąć, że art. 552 § 4 kpk odnosi się do środków wykonywanych, a nie jedynie zasądzonych, a przepisu tego nie można interpretować rozszerzająco.

Analogicznie (*mutatis mutandis*) wypowiadał się też Sąd Apelacyjny w Krakowie, w wyroku z dnia 06 lutego 2013, II AKa 6/13, KZS z 2013 roku nr 4, poz. 69, wskazując że podstawą dochodzenia odszkodowania w oparciu o art. 552 § 4 KPK nie może być sam fakt wydania polecenia zatrzymania wnioskodawcy, ale rzeczywiste pozbawienie go wolności.

Ta jednolita i niekwestionowana linia orzecznicza, którą sąd orzekający w pełni akceptuje nakazywała oddalenie żądania wnioskodawcy w całości, jako niezasadnemu na gruncie przepisów kodeksu postępowania karnego.

Dla rozstrzygnięcia sprawy w niniejszym postępowaniu nie miały więc znaczenia argumenty jakie wnioskodawca podnosił, co do bezzasadności zastosowania wobec niego tymczasowego aresztowania oraz skutków jakie ta decyzja (choć niewykonana) miała wyrzeć.

Mając powyższe na uwadze sąd orzekł jak w sentencji.